

Пробуждането
на
Атлантида
Алиса Дей

ВОИНИТЕ НА ПОСЕЙДОН
КНИГА ВТОРА

Превод
Димитрия Петрова

ТИАРА БУКС

София

„Ако обичате в книгата, която четете да има ускоряващ пулса екшън и спираща дъха романтика, Пробуждането на Атлантида е заглавието, което търсите! В най-новия роман от тази страхотна паранормална поредица, Алиса Дей показва един различен секси поглед върху магьосничеството. Воините и вещиците никога досега не са били толкова страхотни!“

Тереза Медейрос,
автор на бестселъри на Ню Йорк Таймс

„Представата, която Алиса Дей ни дава за Атлантида, е меко казано невероятна – нейните сексапилни и смели персонажи, ме карат да искам още! Обожавам сложния свят, който е създала!“

Алексис Морган,
национален бестселъров автор

„Легендата оживява. Превъзходният писателски стил на Алиса Дей, очарователните герои и завладяващата история, която не ти дава мира, докато не я прочетеш до край, съживяват легендата за Атлантида. Нямам търпение за следващата книга!“

Колби Ходж,
автор носител на награда

*На моите читатели,
които превърнаха мечтата ми в реалност.*

*На книжарите, благодарение на които книгата
ми стигна до толкова много хора.*

*На Джъд, който през цялото време нямаше
никакви съмнения.*

На Синди Уан, която винаги вярваше в мен.

*И на Стив Акселрод, който ми повтаряше, че
няма „ако“, а „когато“.*

Благодаря на всички ви от все сърце!

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря искрено на следните хора:

Тази книга беше трудно изпитание, затова трябва да изкажа огромни благодарности на най-добрия редактор в света Синди Уан, която имаше отвратителната задача да наглежда един автор от твърде творчески тип. Да наглежда да котки, щеше е да е доста по-лесно. Да го вземат дяволи-те, дори наглеждането на тигри щеше да е по-лесна задача. На нея се падна черната работа, а аз получих прекрасните електронни писма от читателите, което не ми се струва изобщо справедливо. Затова искам да ѝ кажа колко прекрасна е тя, и ако някой от вас, скъпи читатели, пътува до Ню Йорк, също трябва да ѝ го каже. Тя е онази красавица надолу по Хъдсън Стрийт. Сперете, когато чуете звука от скърцане на зъби.

На Лейс Педерсън, главен асистент кавгаджия, който е прекрасен в това, което върши.

На Стив Акселрод, който е толкова брилянтен, че чак е плашещо; и на Лори и Елси, които направиха всичко това възможно.

На Барбара Ферер, Синди Холби, Мишел Къна, Айлийн Рендъл и Лани Дайен Рич (те знаят защо).

И на семейството ми, което ми помагаше през цялото време (да, миличко, все още обмислям онази идея за шейп-шифтър-коала).

Кредото на воините

Ние ще чакаме. Ще наблюдаваме.

И ще браним.

За да послужим като първо предупреждение в навечерието на унищожението на човечеството.

Тогава и само тогава Атлантида ще се възроди.

Затова ние сме воините на Посейдон и знакът на Тризъбеца, който носим, е свидетелство за нашия свещен дълг да защитаваме човешкия вид.

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ

Акнаша – емпат; хора, които могат да усещат емоциите на останалите и също така обикновено предават собствените си емоции в съзнанието и сърцата на другите. В писаната история на Атлантида не се е срещала „акнаша 'ан” повече от десет хиляди години.

Атланти – раса, обособена от хората, която произхожда пряко от съюза на бог Посейдон и една от морските нимфи, чието име се е изгубило във времето. Атлантите са наследили някои от дарбите на своите предци: способността да контролират всички елементи в природата освен огъня – и най-вече водата; способността да се трансформират в мъгла и по този начин да се придвижват; свръхчовешка сила и бързина. Древните свитъци намекуват и за други сили, но те или са се загубили във времето, или са неизползвани от днешните поколения.

Атлантида – Седемте острова на Атлантида са потънали под морето по време на мощен катаклизъм, причинен от земетресения и вулканична дейност, които са изместили тектонските плочи на Земята преди повече от единадесет хиляди години. Управляващият принц на най-големия остров, наречен също Атлантида, се изкачва на престола като крал на всичките седем острова, макар всеки от тях да се ръководи от лордовете на управляващия дом на съответния остров.

Кръвно потомство – вампирите, създадени от вампир-господар.

Пробуждането на Атлантида

Земляни – атлантски термин за хората.

Седемте – елитната стража на върховния принц или кралят на Атлантида. Мнозина от управляващите на останалите шест острова са създали подобна на тази традиция и са формирали своя собствена охрана от седемте.

Шейпишфтьр – биологичен вид, чийто представители са започнали съществуването си като хора, но са били прокълнати да се трансформират в животни при пълнолуние. Много шейпишфтьри могат да контролират промяната през останалото време на месеца, но наскоро превърналите се нямат тази дарба. Шейпишфтьрите имат свръхчовешка сила и бързина и могат да живеят повече от триста години, ако не бъдат ранени или убити. Те имат дълга кървава вражда с вампирите, но старите съюзи и врагове се променят.

Извличане на мисли – отдавна изгубена дарба на атлантите да проникват в съзнанието и спомените на другите, за да събират информация.

Вампири – древна раса, произлязла от кръвосмешението между бог Хаос и дъщеря му Аноубиса, богинята на нощта. Те са ненаситни за политически интриги и огромна власт, живеят изключително дълго. Вампирите имат способността да се дематериализират и телепортират на дълги разстояния, но не могат да пътуват над големи водни пространства.

Воини на Посейдон – воини, дали клетва да служат на Посейдон и да защитават човечеството. Всички те носят знака на Посейдон върху телата си.

ГЛАВА 1

Сиатъл, Вашингтон

– Това са моите, така да се каже, скрити оръжия – каза Вен, докато издърпваше меча с дясната си ръка, а с лявата извади един от седемте кинжала, закрепени към различни части на тялото му. – Дори няма да си правя труда да вадя Глок-а и готините нови сребърни куршуми към него за тази жалка шайка.

Вампирът, водещ бандата... ятото? Стадото? Как, по дяволите, да нарече толкова голяма група вампири? Вампири, които ги бяха наобиколили на алеята и съскаха, оголвайки зъби.

– Пригответи се да умреш, човеко. Значително те превъшхождаме шислено – заплаши го той с особено фъфлене, така характерно за накоро превърнатите вампири. Те не бяха успели съвсем да хванат цаката на това да говорят с уста, пълна със зъби.

Алеята изглеждаше като всички останали – сиви камъни и нацърбени тухли, натрошен боклук на земята, и миризма на стара урина и свежо отчаяние. Комбинация, която караше Вен сериозно да се изнервя.

Изнервен и развеселен. Той се изсмя в бле-

Пробуждането на Атлантида

дото лице на вампира.

– Бъркаш за няколко неща, мъртвецо. Първо, ние не сме хора, а трима от най-добрите воини на Посейдон. Второ, вие сте тези, които ще умрат, така че можете да шелунете шадника ми – подигра се той, имитирайки фъфленето им.

Очите на вампира заблестяха в червено, но вместо да нападне, изглеждаше сякаш танцува наоколо. Вен предположи, че не е съвсем готов да се справи с двуметров атлантски воин, държаш меч, голям поне колкото половината от тази дължина. Но съществуването му лазеше по нервите, а подстрекаването на кръвопиещите му приятелчетата допълнително допринасяше за това.

– Сребърните куршуми не са особено ефикасни при вампирите, както знаеш, лорд Венджънс – отвърна Бренан с обичайния си спокоен тон, докато изваждаше от гънките на дългото си кожено палто шепа метални звезди, без съмнение с някакво магическо заклинание върху тях. – Не съм сигурен, дали току-що превърнати като тези, ще бъдат дори леко забавени от сребро. Това е интересен въпрос, въпреки че може би трябва да го разискваме друг път. Както и това защо се натъкваме на все по-голям брой наскоро превърнати вампири тук в Северозападен Пасифик.

– Да, ще го обмисля друг път – каза Вен, опитвайки се да не се смее. Само Бренан можеше да се отдаде на философстване, когато бяха изправени пред надвиснала заплаха от кръвопийци. Ордата – да, орда беше добре – ордата от

вампири отстъпи малко.

Те съскаха и крещяха някакви наистина гнусни заплахи, но несъмнено отстъпваха. След като Вен, Алексей и Бренан бяха прекарали цяла седмица в тази дъждовна част на света, бе станало ясно колко смъртоносен е Бренан с хубавите си малки играчки. Жалко, че вероятно е трябвало да се забърка с някоя вещица, за да получи омагьосаните оръжия. Освен кръвопийците и шейпшифтърите, нямаше нищо, което Вен да мрази повече от вещиците и техния вид. Особено тези, които се занимаваха с черна магия.

– Млъкнете вече, броя – изръмжа Алексей към тях. – Седемнадесет, осемнадесет... О, да, не мога да забравя големия, лош и наистина противен, който дебне иззад боклукчийската кофа. Деветнадесет – нечетно число, момичета – Той поклати глава. – Не се дели на три. Заплювам си остатъка.

– Възрастта преди красотата, Златокоско – каза Вен, оголвайки зъбите си в нещо, което би могло да мине за усмивка. След това той се завъртя, а мечът в ръката му вече се движеше, за да повали вампира, който се опитваше да се промъкне до тях, като спускаше зловещия си задник надолу по сградата отзад.

Вен извика триумфално, когато главата на вампира падна на земята. Тялото му я последва няколко секунди по-късно.

– Добре, вече сме изравнени. По шест за всеки, момчета?

– За Посейдон! – извика Алексей в отговор, усмихвайки се като глупак. Белязаната поло-

Пробуждането на Атлантида

вина от лицето му опъваше и извиваше надолу единия край на устата му, така че той сигурно изглеждаше като побъркано привидение или отвратителен лош сън за новопревърнатите вампири. Вен видя, как трима от тях отзад в тълпата си направиха някакъв знак един на друг и си плюха на петите.

По-бързо от светкавица, придружена от гръм, яздеща вълните на морска буря, ръката на Бренан, се стрелна един, два, три пъти и тримата паднаха, кръщайки, а облаци от дим се издигаха от гърбовете им.

– Никога не бих забил нож в гърба на честен противник – каза Бренан. – За щастие, тези неживи нямат чест.

Бренан хвърли поглед към Алексей, за който Вен почти можеше да се закълне, че бе самодоволен – ако Бренан въобще можеше да бъде самодоволен.

– Вярвам, че това са петдесет процента от моята бройка?

Вампирите трябва да са го приели за знак, тъй като нападнаха едновременно със съскане и крясъци, показвайки зъбите и ноктите си. Алексей извика и се засмя диво, когато се хвърли към тях, като замахваше с меча си и ги пробождаше с кинжала. Вен скочи във въздуха, разтваряйки се в мъгла, като се отблъсна от земята и се материализира отново пред нападателите си.

– Изненада, жалки подобия на Дракула! Наричайте ме просто Вен Хелзинг! Схванайте ли?

Никой не се засмя. Явно чувството за хумор не се пренасяше отвъд гроба. С едно движение

Вен отсече главите на трима от вампирите, които бяха много услужливо подредени, рамо до рамо, за да го атакуват.

– Лично подобрение, Бренан! Трима наведнъж! Видя ли?

– Прекрасно, Ваше височество – отговори Бренан, докато издърпваше кинжала си от гърдите на един от вампирите с едната си ръка и хвърляше поредната метална звезда с другата. – Брат ви ще бъде много горд.

Вен разсече още двама с кинжала и меча си, а след това простена, когато вампирът зад него се хвърли отгоре му достатъчно силно, за да забие мръсните си, гнусни нокти от едната страна на врата му.

– Мамка ти! – Той довърши този пред себе си и отметна глава настрани, но не можа да се освободи от дивия вампир, който сега бе увил едната си ръка в косата му и се опитваше да го приближи достатъчно, за да го ухапе. – Дръж противните си зъби далеч от мен! И къде си заврял ръцете си? Ще трябва да се дезинфекцирам след това.

Вампирът вдигна главата си назад и нападна, но Вен замахна с лакът, за да блокира гърдите му. Въпреки това неживият бе толкова близо до него, че той можеше да усети гранясалия му дъх. Твърде, твърде близо.

– Добре, но не казвай, че не съм те предупредил – заяви той, след което се протегна, без да изпуска вампира и отрязва ръката му с кинжала си. Вампирът падна назад с кръсъци, но ръката му все още висеше на ноктите си от врата на Вен.

Пробуждането на Атлантида

– Със сигурност ще се нуждая от някакъв скапан йод – изръмжа Вен и смъкна вече откъснатата ръка от шията си, като при дърпането му се стори, че половината от кожата му се свлече с нея. Той притисна ръка към обилно кървящия си врат и се огледа наоколо, за да оцени останалата заплаха.

Само за да види, че заплахата вече не съществува. Деветнадесет вампира лежаха навсякъде около него в различни състояния на разлагаща се киселинна слуз. Алексей, чиито ботуши бяха внимателно отдалечени от гадостта, се бе облегнал на стената, а Бренан беше приклепнал на ръба на контейнера за боклук, на метър и половина от земята.

– И така, добра работа, момчета – каза Вен, докато изучаваше внимателно района за следи от още приятелчета на вече окончателно мъртвите вампири.

– Да, много мило от твоя страна, че забележа. Аз очистих моите шест, между другото – каза Алексей и по устните му пробяга бледа сянка на усмивка. – Ваше височество!

– Още веднъж ме наречи така и ще ти сригам задника, приятелю – отвърна Вен, като се наведе да избърше остриетата си с чисто парче плат, което се вееше на земята от нечия риза.

– Моята собствена бройка също наброява шест, лорд Венджънс – докладва Бренан, скачайки от кофата върху чисто място на паважа. – Вярвам, че ти сам се справи с останалите седем.

– Май малко си свалил нивото, Вен – каза Алексей, като поклати тъжно глава. – В доброто

старо време щеше да си убил най-малко десет от тях. Остаряваш, задават се големите пет.

Вен го изгледа свирепо.

– Да, да, смейте се сега, дами. Не сметнахте, че Вен Хелзинг е смешно, но сега ми се смеете? Загубеняци.

Той мрачно прибра меча си в канията, но след това му хрумна ободрителна мисъл.

– Ха! Просто изчакайте докато Съвета ви вземе на мушка за лотарията им със заспали девици. Като високопоставени синове на съответните управляващи домове, знаете, че сте се запътили по същия път на обречените като мен. Но за сега, ние сме свободни да си намерим жени, които отговарят на моите две изисквания: те трябва да бъдат...

Нов глас го прекъсна.

– Да, да, знаем. Безмозъчни и забравими.

Вен вдигна меча пред лицето си още преди второто „да“, но сега свали оръжието и се засмя.

– Схванал си, Кристоф. Безмозъчни и забравими. Спотайваше се, докато се биехме с вампирите, а?

Алексий се изсмя и бутна кинжалите си обратно в калъфите върху бедрата си.

– Педикюрът вероятно му е отнел повече време, отколкото е очаквал.

Кристоф се спусна надолу към входа на алеята, а тялото му трепереше леко от силата на елементите, която бе призовавал. Вен знаеше, че Аларик, върховния жрец на Посейдон, имаше някои опасения за неовладяната канализираща сила на Кристоф.

Пробуждането на Атлантида

Да. И Аларик не бе единственият, който имаше... опасения.

Вен наблюдаваше как по-младият воин се спуска към земята и ботушите му стъпват здраво на тротоара.

– Мислех, че все още си в Атлантида. Има ли новини? Да не би Райли...

Кристоф вдигна ръка.

– Не, не. Доколкото знам, Райли е добре. Или поне не се е влошила повече от преди. Идвам заради вас, всъщност. Конлан иска да отидеш и да се срещнеш с един представител на главното сбирание на вещици в този район. Светлините на Сиатъл или нещо подобно.

– Светлинният кръг на Сиатъл – каза Бренан, с намек за неодобрение в гласа. – Кристоф, може би, щом си удостоен с честта да донесеш съобщение от върховния принц на Атлантида до брат му лорд Венджънс, трябваше да се постараш да запомниш точните думи.

Лицето Кристоф потъмня. Воинът никога не бе приемал критики от какъвто и да било вид. Докато Вен го изучаваше, си отбеляза наум, че Кристоф явно имаше нужда от сериозно сритване по задника.

Но това беше мисъл, над която щеше да разсъждава по-късно.

– Каква среща? Къде и кога? – попита Вен примирено. Конлан наскоро бе взел решение за създаване на съюз, особено след като сестрата на бъдещата му съпруга се оказа един от лидерите на човешките сили, борещи се срещу контрола на вампирите и шейпшифтърите. – Имам

нужда да се почистят, да ми направят няколко шева на врата, може би и да обърнат едно сериозно питие, за да се изтрие вкусът на вампирския дъх в устата ми. – Той потръпна. – Гадост.

– Това ще се наложи да почака – каза Кристоф с по-малко враждебен тон. – Срещата трябва да се проведе сега.

От устата на Вен се изсипа порой от думи, които поставяха под въпрос законния произход на всяка вещица, магьосник и чародеец в Северозападен Пасифик. Но накрая воинът отпусна глава примирено.

– Добре, заемам се. Но първо, на някой да му се намира йод?